

צילום: פלאש 90

"אלוהים נעל אותנו בבקתה כדי שניקח את הסבר שלו מתוך שעמום". בני הזוג הררי והכינורות

שאנחנו מקבלים הזמנה לבוא ולבנות את ארץ אבוי תינו, ארץ שחשבנו שהיא פרימיטיבית ולא ידענו עליה דבר, ובוודאי לא עניינה אותנו עד אותו רגע", ממשיכה שושי. "כאילו אלוהים שרצה את תשומת הלב שלנו, נעל אותנו בבקתה כדי שניקח את הספר שלו מתוך שעמום".

למרות הלהט הגואה, ימתין החלום הישראלי רק עוד קצת. השניים מצפינים למדינת וורמונט, ומתגוררים בבקתה מבודדת בסמוך לעיירה מרוחקת. יום אחד אחת המקומיות שומעת שמקס הבטיח לדור זי לבנות לה נבל גדול מעץ, ומציעה לו הצעה שאי אפשר לסרב לה: לעבוד בבית מלאכה שבבעלותה ולבנות שם את הנבל לאהובתו.

אבל לאלוהים של מקס ורווי היו תוכניות אחרות. הוא תכנן להביא אותם לירושלים.

"באמצע הלילה, הכול מסביב רומם, התעוררנו יחד, בלי סיבה. הסתכלנו זה על זה ובאותו רגע ידענו ששנחנו חייבים לעזוב בבוקר, למקום שלא ראינו מעולם, לישראל", משחזרת שושי. וככה עוזבים השניים את ארצות הברית, נפרדים מיקיריהם ובהם גם ילדיהם, וכעבור עוד כמה חודשי נדודים באירופה, הם קונים שני כרטיסים ועולים לספינה שתביא אותם כעבור שלושה ימים מנמל אתונה לנמל חיפה.

ההיפי במזדה השחורה

השנה היא 1982, ערב ראש השנה. השניים מגייעים לרירת חברים של חברים בשכונת סנהדריה בירושלים, המומים מכל הבלגן וההצעות. לא מבינים מדוע לא מטיילים להם גמלים וחמודים ברחובות העיר. מקס בורק מתי הספינה יכולה להחזיר אותם לעולם השפוי, לאירופה, אבל מתברר שזה ייקח כמה ימים בגלל התגים. וככה, בלית ברירה, הם מתחילים לפסוע בדרך של מהגרים רבים שהגיעו לירושלים. חטפו שוק, ונאלצו להישאר בבית המשוגעים הזה בלי יותר מדי ברירות.

הנבל שנמצאו במערה באזור מגידו וקראו על זה קצת. בקיצור, הכתבה מתפרסמת בג'רוזלם פוסט, ונהיה קטע סביב מיכה ושושי. תחנות טלוויזיה ורבות באות להכין עליהם כתבה, והשניים מבינים מה היי עור שלהם: בניית נבלים מקראיים. הסיפור התפתח רי מהר. השניים עזבו את הכינרת ועברו לשכונת בקעה האמידה בירושלים. מיכה פתח בית מלאכה לנבלים, והתחיל לייצר אותם

כמה חודשים אחד כך, כשהם על שפת הכינרת, חיים בבקתה מבודדת ומבוכים רק עם הרגים וגם קצת עם הרייגים, פוסעת למקום צעירה אמריקנית. אותה צעירה, במקרה כתבת בג'רוזלם פוסט, הבחינה בגזע עץ שהיה מונח לו בפניה. רווי סיפרה לה שמקס מתכוון לבנות לה נבל מקראי. מקס ורווי, שבינתיים הפכו למיכה ושושי, כבר גילו שיש קטע כזה שנקרא נבל מקראי. הם ראו את הציורים של

שושי: "משהו קרה לנשמות שלנו באותו רגע. נכנסנו לזה חזק, וקלטנו שהאנשים המדליקים האלה כמו אברהם, יצחק ויעקב, שדיברו עם אלוהים ושינו את העולם, הם הקרובים שלנו. רצינו להתקרב אליהם"

היכנון לבניית הבית השלישי

בגדי הכהונה כבר מוכנים

תיקה. כלי הקודש עשויים מזהב, מכסף ומנחושת. התורה מונה 93 כלים שונים, ומתוכם כבר שחזרו המכון כ-70. המכון אף בנה דגם מדויק של בית המקדש השני, עשוי משיש ומוזהב בגודל שני מטרים על מטר. כ-100 אלף מבקרים בשנה פוקדים את המוזיאון של המכון. בראש המכון עומד הרב ישראל אריאל, שלחם כצנחן במלחמת ששת הימים ונמנה עם משחררי הד הבית. הכלים נבנים מכספי תרומות, אבל את ארון הברית שהוא הכלי החשוב ביותר, אין כוונה לשחזר, מאחר שההנחה היא שהוא טמון מתחת להר הבית, ובמכון המקדש מחכים לרגע שממשלת ישראל תסכים לחפור שם.

אלי ברושטיין

"מכון המקדש" עוסק קרוב ל-20 שנה בהשבת נושא בית המקדש לחזית המחשבה היהודית, וב"קידום העיסוק היומיומי בנושא זה. לראשונה זה 2,000 שנה שוחזרו במכון רוב כלי המקדש, ובהם מגורת הזהב, שולחן לחם הפנים, המזבח, כלי השרת, כלי נגינה של הלויים וכן בגדי הכהונה, המוצגים לציבור בתערוכת המכון בירושלים. המכון אף מכשיר לוויים לנגן בכלי הנגינה, ומציע את בגדי הכהונה למכירה לכוהנים, שיוכלו ללבוש אותם עם הקמת בית המקדש השלישי. את המוצגים ב"תערוכת כלי המקדש" עיצבו מיטב האמנים בישראל, באופן התואם במדויק את הדרישות ההלכתיות ואת התיאורים בתנ"ך, בדברי חז"ל ובספרי ההיסטוריונים מהעת הע"

בסיטונאות. בהמשך פתחו השניים חנות ברחוב קינג דיוויד היוקרתית לרווחת התיירים העשירים, ואחר כך עברו לרחוב נחלת שבעה ההומה. מובן שעם ההצלחה בא גם הכסף, ובמידה רבה גם השינוי בסגנון החיים.

לפני כעשר שנים הם עברו לבית במושב רמת דויל, וקצת לפני האינתיפאדה העבירו גם את בית המלאכה לאחד הלולים הנטושים במושב. "אי אפשר לתייג אותנו", אומר מיכה, מתעקש להכחיש כל פעד בין ילד הפרחים שהיה לפני יותר מ-30 שנה לבין מה שהוא היום. "אז וגם היום, לא רציתי לחיות כמו אבא שלי, שניהל מפעל דהיטים ומת מעבודה קשה וחי כרי לעבוד, כמו כל רובוט אמריקני. לא רצינו להיות עבדים. לכן גם עכשיו אנחנו עובדים כרי לחיות כמו שאנחנו אוהבים". לדבריו, "זה היה המזל שלנו, הייעוד שלנו, לבנות נבלים. לא תכננו את זה, זה פשוט קרה. קמנו בבוקר והפכנו לבוני נבלים. באמצעות הנבלים אנחנו רוצים להפוך את ישראל ליפה יותר. שאנשים מבחוץ יסתכלו על הנבלים שלנו, ויגידו לעצמם שבישראל לא מייצרים רק כלי נשק יפים אלא גם כלי נגינה יפים".

מיכה ושושי אינם אכילים מבפנים על ידי סינדרום ירושלים. בצורה מפוכחת הם התבוננו (ועדיין מתבוננים) במציאות מסביב, וגילו די מהר שישראל היא לא המדבר האקוטי שעליו מסופר בתנ"ך, ובעצם מרוכר במדינה עם בעיות כמו בכל מקום. "תש"מ, פספסנו את וורסטוק ורצינו את וורסטוק האמיתי. פשוט לא הרגשנו שיש לנו עתיד באמריקה. הרגשנו שהיא שוקעת והופכת למקום פחות נחמד". "ציונות?" זועק מיכה. "איזו ציונות. באנו כי אנחנו יהודים, כי אלוהים רצה אותנו כאן. אם לא הייתי יהודי, הייתי עוזב בשנייה. אבל אני מחובר לארמת ישראל בנשמת. אין לי ברירה אלא לחיות פה, אחרת מה יש לי לחיות בין מיליוני ערבים ששונאים אותי?" מסכם מיכה כשהוא רוהר במכר גית המזדה השחורה שלו בשבילי המושב.